

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania T. Ż.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 marca 2025 r.,
w przedmiocie skargi kasacyjnej odwołującego się
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 21 marca 2024 r., sygn. akt III AUa 105/23,

- 1. umarza postępowanie kasacyjne wobec cofnięcia skargi kasacyjnej,**
- 2. nie obciąża T.Ż. kosztami postępowania kasacyjnego strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 8 listopada 2022 r. zmienił zaskarżoną decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie z 28 czerwca 2017 r., o ponownym ustaleniu wysokości emerytury T. Ż. w ten sposób, że stwierdził, iż od 1 października 2017 r. do wysokości świadczenia emerytalnego odwołującego, wynikającego z wysługi emerytalnej przypadającej po dniu 31 lipca 1990 r. nie mają zastosowania

postanowienia art. 15c ust. 1 do 3 ustawy zaopatrzeniowej, a w pozostałym zakresie odwołanie od zaskarżonej decyzji oddalił (pkt 1); oddalił odwołanie od decyzji z 28 czerwca 2017 r. o ponownym ustaleniu wysokości renty inwalidzkiej (pkt 2); zniósł wzajemnie pomiędzy stronami obowiązek pokrycia kosztów postępowania (pkt 3); stwierdził, że Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 4).

Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznając apelacje Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie i odwołującego się, od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, wyrokiem z dnia 21 marca 2024 r. oddalił obie apelacje i zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą pomiędzy stronami.

T. Ż. wywiódł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zaskarżając orzeczenie Sądu Apelacyjnego w części, to jest w zakresie oddalającym wniesioną przez niego apelację oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu. W piśmie z dnia 22 marca 2025 r. cofną skargę kasacyjną, wnosząc o umorzenie postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. W razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej jest czynnością procesową dyspozytywną strony, która nie podlega kontroli Sądu Najwyższego i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 września 1998 r., I CKN 820/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 40, 16 kwietnia 2008 r., I CZ 13/08, LEX nr 646318; 18 września 2019 r., I PZ 11/19,

LEX nr 3364109; 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421; 29 października 2024 r., I USK 231/24, LEX nr 3786862; 9 kwietnia 2025 r., II USK 340/23 jeszcze nieopublikowane; wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2011 r., II PK 115/11, OSNP 2013, nr 9-10, poz. 103). Strona może cofnąć skargę za pośrednictwem pełnomocnika lub nawet samodzielnie (cofnięcie skargi kasacyjnej nie podlega kontroli sądu i skutkuje umorzeniem postępowania kasacyjnego), ponieważ zdolność postulacyjna strony w przypadku tej czynności procesowej nie jest ograniczona. Cofnięta skarga kasacyjna strony nie wywołuje żadnych skutków, wobec czego należy ją traktować jako niebyłą A. Bieliński, 4. Możliwość wniesienia kilku skarg kasacyjnych w tożsamej sprawie (w:) Podstawy kasacyjne w procesie cywilnym, red. M. Rzewuski, Warszawa 2024; T. Ereciński [w:] J. Gudowski, K. Weitz, T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, Warszawa 2016, art. 398²¹.

Wobec dyspozycji procesowej strony Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne na podstawie art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., zważając na dotychczasowy wynik sprawy.

(J.K.)

[a.ł]